

Brad Thor

Zwarte lijst

Karakter Uitgevers B.V.

Inleiding

*Het Pentagon
Vandaag*

Caroline Romero kon zich van veel plaatsen voorstellen dat ze er vermoord zou worden – een donker steegje, een parkeerplaats, zelfs een natuurgebied – maar een overdekt winkelcentrum op klaarlichte dag hoorde daar niet bij. En zeker niet eentje op een paar passen van het Pentagon. Niettemin leek het daar nu wel op.

Het team dat haar volgde bestond uit drie mannen, van wie ze er één herkende: een lange man met een bijna doorzichtige blanke huid en dik wit haar. Ze kreeg het trio om de beurt in beeld. Er was geen twijfel over hun bedoeling. Ze waren er onvoorstelbaar snel achter gekomen wat zij van plan was en hadden haar razendsnel getraceerd. En hoe goed zij ook was, haar tegenstanders waren beter.

Het ging er echt niet alleen om dat je voorzichtig was of je sporen goed wiste. Daar lag het niet aan. Deze organisatie was gewoon te omvangrijk en werkelijk óveral aanwezig; er was niet aan te ontkomen. En nu zaten ze achter háár aan.

Ze moest snel handelen. Als de teamleden besloten in actie te komen, kon niets of niemand hen nog tegenhouden, als iemand dat al zou willen. Ze zouden haar eerst ondervragen en dan vermoorden. Maar zij of datgene wat ze bij zich had mocht absoluut niet in hun handen vallen.

Het was een groot winkelcentrum, met veel chique boetieks en een gesloten cameracircuit, maar ze hadden ingebroken in dat circuit en volgden haar. Dat wist ze omdat ze dat zelf al ontelbare keren had gedaan. Het feit dat zij wist hoe ze werkten, was het enige wat haar een voorsprong gaf.

Ze liep niet snel en niet langzaam, doelbewust, niet angstig. Als ze ook maar een spootje van paniek vertoonde, wisten ze dat zij hen doorhad; dan

zouden ze meteen de rijen sluiten en haar oppakken. Dat mocht niet gebeuren, niet voordat ze nog één laatste probleem had opgelost.

Om haar heen liepen mensen winkels in en uit, totaal onwetend van wat er vlakbij in de wereld om hen heen gebeurde. Maar uiteindelijk was het ook hún wereld, en ze wilde ze wel door elkaar rammelen om dat duidelijk te maken. Ze wilde ze wakker schudden. Maar ze wist dat ze haar zouden aankijken alsof ze knettergek was. Eigenlijk zou ze het tot voor kort hartgrondig met hen eens zijn geweest. Wat ze ontdekt had, ging verder dan knettergek. Het was krankzinnig, angstaanjagend krankzinnig.

Ze had een vrij eenvoudige taak gehad, met als belangrijkste doel de losse eindjes weg te werken door losse touwtjes af te knippen. Maar gaandeweg had ze een doodzonde begaan. In plaats van de touwtjes af te knippen was ze aan die touwtjes gaan trekken, en nu stond ze op het punt daar de ultieme prijs voor te betalen.

In de eerste winkel waar ze naar binnen ging, kocht ze meerdere dingen om te verbergen wat ze aan het doen was en betaalde contant. Ze zei beleefd tegen de bediende dat ze geen bonnetje hoefde te hebben.

Toen ze weer in het winkelcentrum liep, liet ze zich meevoeren door de stroom mensen en probeerde ze haar angst onder controle te houden. Ze haalde diep adem door haar neus en drukte het angstgevoel zo ver mogelijk weg. Nog maar één stap te gaan, zei ze tegen zichzelf.

Maar om die stap te zetten moest ze voor meer dekking zorgen. In de volgende twee winkels betaalde ze weer contant. Ze kwam ook deze keer naar buiten met twee tassen vol onbelangrijke spullen, waarmee ze hoopte haar volgers nog meer op een dwaalspoor te zetten. Ze was van plan zó veel rook te verspreiden dat niemand zou kunnen achterhalen waar de brand was, totdat het te laat was.

De laatste winkel was de belangrijkste. Maar het was ook de grootste gok. Alles hing daarvan af, en als het niet helemaal perfect verliep, was de hele operatie en alles wat ze op het spel had gezet voor niets geweest.

Toen Caroline de linteriewinkel binnenliep, scande ze de ruimte op camera's. Er waren er drie: twee voor de boetiek zelf en een derde voor de verkoopbalie, waar de kassa's waren.

Ze bewoog zich nonchalant tussen de rekken door en bekeek de linterie die er hing. Terwijl ze zich verplaatste, keek ze of een van de mannen haar naar binnen was gevolgd. Ze betwijfelde het. Mannelijke bezoekers kwamen binnen om iets voor hun vrouw of vriendin te kopen, maar niet om er rond te hangen. Er was niets wat sneller negatieve aandacht opriep dan een man die doelloos rondhing in een winkel met linterie.

Het team dat haar volgde leek dat ook te beseffen en was buiten geble-

ven – precies de reactie waarop ze had gehoopt. Het werd tijd voor de laatste stap.

Caroline hield een paar kledingstukken in haar hand en vroeg naar een pashokje. Terwijl een winkelmeisje haar naar het pashokje leidde, zag ze tot haar opluchting dat er geen camera's aan het plafond hingen.

De bediende hield een van de hokjes open, Caroline ging naar binnen en de deur viel achter haar dicht. Ze zette haar tassen op de grond, haalde er verschillende dingen uit en ging meteen aan het werk. Tijd was van cruciaal belang. De organisatie die haar volgde, vond het heel vervelend als mensen zich in een 'schemergebied' bevonden en niet gemonitord konden worden.

Caroline deed de deur op een kiertje open en stak een hemdje naar buiten met de vraag aan het winkelmeisje of ze een grotere maat wilde halen. Het meisje liep de winkel weer in. Caroline deed de deur van het pashokje dicht en nam haar boodschap zo zacht mogelijk pratend op.

Nu kwam het moeilijkste gedeelte: de verzending. Ze wilde het bericht met zo weinig mogelijk technische hoogstandjes verzenden. Dat was de enige manier waarop het bericht misschien niet zou opvallen en het ertussendoor kon glippen. Ze hoopte met heel haar hart dat het zou lukken.

Toen ze uit het pashokje kwam liep ze rechtstreeks naar de toonbank, rondde haar aankoop af en probeerde er zo relaxed mogelijk uit te zien. Het kostte haar de grootste moeite om te blijven glimlachen en mee te lachen met het praatgrage winkelmeisje, want in haar ooghoek zag ze de man met het witte haar langs de ingang van de winkel lopen.

Nadat de aankoop was geregeld, nam Caroline de laatste aanvulling op haar collectie winkeltassen aan, rechte haar schouders en verliet de boetiek. Het was haar gelukt.

Terwijl ze de winkel uit liep, voelde ze hoe haar hart als een razende tekeering. Ze kon niets meer doen en ze kon nergens naartoe. Ze wist maar al te goed hoe dit zou aflopen. Toen ze zich moeizaam een weg door de mensenmenigte baande, in de richting van een van de drukste uitgangen van het overdekte winkelcentrum, zag ze de glazen deuren en versnelde haar pas.

Ze kon de overweldigende aandrang om te gaan rennen niet meer onderdrukken. Het team dat haar volgde leek precies te weten wat ze dacht, want op hetzelfde moment sloegen ze toe.

Maar het was al te laat.

1

Het platteland van Virginia
Vrijdag
Achtenveertig uur later

Kurt Schroeder keek even op zijn iPhone terwijl zijn kleine Nissan knerpend over de met grind bedekte parkeerplaats van het landgoed reed. Geen signaal. Datzelfde gold voor zijn navigatiesysteem. Het was niet nodig om de satellietradio aan te zetten – die had evenmin een signaal. Alle signalen verdwenen op zo'n anderhalve kilometer voor de hekken uit de ether, precies zoals de bedoeling was.

Van de plaatselijke bewoners had niemand ooit het verband gelegd tussen het verlies van het signaal en het feit dat zich dat alleen maar voordeed als de bewoners van het landgoed aanwezig waren.

Sommigen weten het aan atmosferische omstandigheden, terwijl enkele burgers die aan een samenzwering dachten naar de overheid wezen, waar de hele buurt hen om uitlachte. Die buurt had er geen idee van hoe dicht die mensen bij de waarheid kwamen.

Een bedrijf met de naam Adaptive Technology Solutions (ATS) had voor het Amerikaanse leger in Afghanistan en Irak de technologie ontwikkeld om signalen te blokkeren. ATS was een van de succesvolste Amerikaanse technische ondernemingen waar de meeste mensen nog nooit van hadden gehoord.

ATS fungeerde als een nauwelijks te onderscheiden afdeling van de National Security Agency en voerde tevens uiterst geheime werkzaamheden uit voor het kantoor van het hoofd van de Nationale Inlichtingendienst, de Central Intelligence Agency (CIA), het ministerie van Defensie, het ministerie van Buitenlandse Zaken, het Federal Bureau of Investigation (FBI), het ministerie voor Binnenlandse Veiligheid, het ministerie van Financiën en

het ministerie van Justitie, en nog een heleboel andere instellingen, waaronder het vrij onbekende United States Cyber Command – de groep die zich bezighield met het centraliseren van de Amerikaanse cyberspace-operaties.

Of het nu via software, hardware, personeel of training was, de Amerikaanse overheid zette geen stap op het internetpad zonder dat ATS daar op de een of andere manier bij betrokken was.

De club was zo nauw verbonden met het Amerikaanse politieke, militaire en inlichtingen-DNA, dat het lastig te duiden was waar Uncle Sam ophield en ATS begon. Er was maar heel weinig bekend over de organisatie, en dat was precies wat ATS graag wilde. Als de ledenlijst van de raad van bestuur ooit bekend werd gemaakt, zou die lezen als een wie-is-wie van de machtigste mensen uit de hoofdstad. Op de lijst stonden niet alleen twee voormalige chefs van inlichtingendiensten, maar ook een voormalige vicepresident, drie gepensioneerde federale rechters, een voormalige minister van Justitie, een oud-minister van Buitenlandse Zaken, een voormalige voorzitter van de Federal Reserve, twee oud-ministers van Financiën, drie oud-senatoren en een voormalige minister van Defensie.

Sommigen dachten dat ATS een façade was voor de NSA, terwijl anderen speculeerden dat de CIA mogelijk iets met het ontstaan ervan te maken had gehad. Dat waren uiteraard allemaal speculaties. Als mensen al iets van ATS wisten, dan kenden ze alleen maar het aspect waar ze persoonlijk mee te maken hadden, en zelfs in dat geval wisten ze nog niet veel. De uiterst geheime onderneming hield haar ware omvang en reikwijdte al tientallen jaren verborgen. Boven de waterlijn was slechts het topje van de ijsberg zichtbaar.

De organisatie was daarnaast ook uitermate voorzichtig met de mensen die ze binnenhaalde. Nergens was de selectieprocedure zo streng als bij ATS. De leden deelden niet alleen een heel speciale kijk op de wereld, maar ook een diepgaande overtuiging dat ze niet alleen nationale en internationale gebeurtenissen naar hun hand konden zetten, maar dat dat zelfs hun plicht was. Ze wilden liever niet dat hun doelstellingen in kranten of op internet werden besproken. Ze waren enorm trots op hun anonimiteit.

Het landgoed van de onderneming, met de verfijnde *counter surveillance*-en antiafluisterapparatuur, stond in het groene golvende landschap van Virginia op een terrein van ruim tachtig hectare. Het bestond uit een groep gebouwen met als middelpunt een groot, neoclassicistisch landhuis van rode baksteen met hoge witte zuilen aan de voorkant.

Het landgoed was Walworth genoemd, naar de ruïnes van een kleine, ommuurde hoeve aan de zuidkant van het terrein die nog dateerde van voor de Amerikaanse Revolutie. Wie de eigenaar was bleef verborgen ach-

ter fictieve eigendomspapieren en buitenlandse ondernemingen. Bij het kadaster waren geen gegevens bekend en het was onmogelijk via een satelliet beelden op te vragen. Het landgoed bestond officieel gewoonweg niet, en dat was precies wat de invloedrijke krachten achter Adaptive Technology Solutions wilden.

De keren dat Kurt Schroeder op Walworth was geweest, waren op één hand te tellen. Hij had toezicht gehouden bij de installatie van verschillende computer- en veiligheidsupgrades, maar hij was nooit op het landgoed geweest tijdens een bijeenkomst van de raad van bestuur. Hij had de voltallige raad maar één keer samen gezien. Dat was toen hij was uitgenodigd om met zijn baas mee te gaan naar de bijeenkomst van de raad van bestuur, die 's winters in het onderkomen van ATS op Grand Cayman werd gehouden.

De enorme rijkdom zorgde ervoor dat voor het hoogste gezag van de onderneming de zaken altijd puik in orde waren. De parkeerruimte bij het landgoed in Virginia zag eruit als het parkeerterrein van een dealer in luxe Europese auto's, met een stel BMW's, Audi's, Mercedessen en Range Rovers. Langs de zijkanten stonden de gepantserde zwarte Chevy Suburbans van de beveiligingsteams geparkeerd.

Schroeder zag een vrije plek en parkeerde er zijn auto. Hij keek in het spiegeltje en wiste het zweet van zijn voorhoofd, trok de knoop in zijn stropdas strakker en ademde diep in. Zijn baas, de man die ATS runde, leek veel op Schroeders overleden moeder: ze hadden allebei een behoorlijk onvlambaar karakter.

Schroeder stapte uit zijn niet erg indrukwekkende maar doelmatige Nissan, en merkte de geur van brandend hout op die uit een van de vele schoorstenen van het huis kwam toen hij over de parkeerplaats liep. Martin Vignon, hoofd Beveiliging, stond hem op te wachten bij de deur. Net als de rest van het team droeg Vignon een donker pak en stak er een 'oortje' type Secret Service uit een van zijn oren. Hij was een lange man met een hopeloos blanke huid en strak gekamd wit haar. Achter zijn rug om werd Vignon door de baas, die een kleinerende bijnaam voor iedereen leek te hebben, 'Poeder' genoemd. Elke keer als hij mensen zo beschimpte, lachten de meeste werknemers het ongemakkelijk weg of deden net alsof ze het niet hadden gehoord.

Schroeder wist niet precies waar Vignon vandaan kwam en hoe hij een baan bij de organisatie had veroverd. Sommigen zeiden dat hij van het leger kwam, anderen zeiden dat hij een oud-medewerker van de inlichtingendienst was. Maar iedereen was het erover eens dat de man onbeleefd en onaantrekkelijk was. Schroeder was eens in zijn verleden gedoken, maar de man was een zwart gat. Alles was gewist. Het macabere grapje dat in-

middels rond zijn kille houding de ronde deed, was dat hij buitengewone krachten had: hij zág geen dode mensen, hij maakte ze.

Hij was de enige Amerikaan in het beveiligingsteam, de rest was van Israelische afkomst en allemaal persoonlijk door het hoofd van de veiligheidsdienst uitgezocht.

Vignon gaf Schroeder een kort knikje en gebaarde dat hij naar twee van zijn mannen moest lopen, van wie er één een kleine metaaldetector vasthield. Gezien de hoeveelheid geheimen waar Schroeder bij ARS mee te maken kreeg, was controle met een detector een regelrechte belediging. Deze Secret Service-debielen snapten er helemaal niets van.

Hij wilde geen scène maken, dus onderging Schroeder de controle gelaten. Maar voordat het beveiligingsteam hem van top tot teen kon controleren, verscheen zijn baas.

‘Waar ben je geweest?’ vroeg de man.

Het was een stomme vraag. Hij wist waar Schroeder was geweest, en die deed dan ook geen moeite hem te antwoorden.

‘Ik hoop dat je me goed nieuws komt brengen.’

Schroeder deed zijn mond open om antwoord te geven, maar zijn baas maande hem tot stilte.

‘Niet hier.’ Hij gebaarde dat Schroeder hem moest volgen en leidde hem via een brede gang naar een weelderige studeerkamer. Aan de muren hing een groot aantal dierenkoppen en in de open haard brandde een vuur om de kou van buiten te weren.

Schroeder wachtte tot zijn baas hem een stoel zou aanbieden, maar dat aanbod kwam niet, dus bleef hij maar staan.

‘En?’ vroeg zijn baas terwijl hij naar een bar liep en zich een drankje inschonk.

Schroeder zoog zijn longen vol lucht en liet die weer ontsnappen. ‘Het spijt me. Ik heb nog niets.’

‘Wat bedoel je met “nog niets”?’

‘We hebben nog niets kunnen vinden.’

‘Hou op met die flauwekul over “we”’, zei de oudere man. Hij draaide zich om en zei: ‘Ik heb het je heel duidelijk gezegd. Ik heb jónu met deze taak belast en falen behoort niet tot de mogelijkheden.’

Craig Middleton was begin zestig, was tenger gebouwd, met grijs krullend haar dat wel wat op een schuursponsje leek. Ondanks zijn eeuwig gebruide teint en de hagelwitte tandpastaglimlach waren zijn diepliggende ogen met de donkerbruine kringen het meest markante aan zijn verder vrij onopvallende uiterlijk. Craig Middleton was geen aantrekkelijke man, hoewel hij daar zelf anders over dacht.

Schroeder wierp een snelle blik op de paarse zijden das en de bijpassende pochet die zijn zelfingenomen baas droeg. Schroeder verborg zijn afkeer en concentreerde zich zorgvuldig op zijn woorden. ‘Het is slechts een kwestie van tijd,’ antwoordde hij. ‘Maakt u zich geen zorgen.’

Middleton keek zijn ondergeschikte aan terwijl hij een flinke teug van zijn whisky nam. ‘Vind je je baan leuk, Kurt?’

‘Pardon?’

‘Ik vroeg of je je baan leuk vindt.’

‘Ja, natuurlijk vind ik...’

De oudere man schudde zijn hoofd en gebaarde dat hij stil moest zijn. ‘Ik had iedereen onder mijn hoede kunnen nemen, maar ik heb jou gekozen.’

‘En daar ben ik dankbaar...’

‘Ik geloof dat niet, Kurt. Ik denk dat jij, net als de rest van jouw verwende en onopgevoede generatie, vindt dat je overal zomaar recht op hebt. Volgens mij weet je niet wat het is om hard te moeten werken. En wat nog erger is: volgens mij weet je niet wat loyaliteit betekent. Besef je wel wat ik op het spel heb gezet om jou hier binnen te halen en je te coachen bij je weg omhoog? Heb je daar enig idee van?’

Schroeder wist het maar al te goed. Als Craig Middleton er niet was geweest, had hij nu in een federale gevangenis gezeten, of nog erger. ‘Ik denk dat u wel weet waar mijn loyaliteit ligt.’

De oudere man nam nog een slokje en keek toen op zijn horloge. ‘O ja? Want ik moet over tien minuten met de raad van bestuur aan tafel, waarbij ik de indruk zal maken dat ik totaal geen controle heb over deze organisatie. En dat komt doordat jij je werk niet goed doet.’

‘We hebben het hier over een naald in een hooiberg.’

‘Wij zijn wél de eigenaren van die klotehooiberg,’ blafte Middleton. ‘Tot en met het laatste plukje hooi, verdomme. We bezitten elke rots. We bezitten elke afvoerpijp. We bezitten verdomme elke holle boom. Iemand kan godver-de-godver niet eens van gedachten veranderen zonder dat wij ervan weten. Dus vertel me niet dat je nog niks hebt. Je hebt werkelijk alles wat je eventueel nodig hebt tot je beschikking. Dat betekent dat je met iets op de proppen moet komen, en snel ook. Heb je me begrepen?’

Schroeder knikte.

‘Knik verdomme niet naar me,’ snauwde Middleton. ‘Geef antwoord.’

‘Ja, meneer,’ bracht hij uit. ‘Ik heb het begrepen.’

Zijn baas wees naar de deur. De peptalk was voorbij.

Toen Schroeder het huis verliet en weer in zijn auto stapte, liep Middleton naar zijn bureau en pakte de hoorn van zijn gecodeerde telefoon, de STE, een afkorting voor Secure Terminal Equipment. Nadat hij een ge-

heime versleutelkaart van de NSA in het gleufje had gestoken, koos hij een nummer.

Na twee keer overgaan werd er opgenomen. 'Wat is de conclusie?'

'Ik denk dat hij liegt,' deed Middleton mee.

'Wat wil je dat ik doe?'

'Volg hem.'

'En als hij inderdaad liegt?' vroeg de stem.

'Dan voeg je hem toe aan de lijst.'

2

Parijs Maandagavond

‘Pas op, ze schieten!’ brulde Scot Harvath. Hij wierp zich naar binnen in de flat, terwijl het deurkozijn naast hem door een regen van kogels werd versplinterd.

Hij duwde Riley Turner ruw op de grond, rolde op zijn rug en schopte de deur dicht.

‘Wegwezen hier! Wegwezen!’ beval hij terwijl hij opkrabbelde, maar Riley bewoog niet.

Toen hij op haar neerkeek, zag hij bloed en een grijze brij op de plaats waar een van de kogels zich in haar hoofd had geboord. Het was niet nodig om haar hartslag te controleren, dat had geen zin. Ze was dood. Een fractie van een seconde stond de wereld stil.

Maar op hetzelfde moment deed zijn overlevingsinstinct van zich spreken en daarmee ook zijn training. De schok die de aanblik van Riley hem had gegeven stopte hij zo ver mogelijk weg in een hoekje van zijn geest, terwijl hij zich concentreerde op het hier en nu. Hij liet zijn handen langs haar lichaam glijden, op zoek naar een wapen, maar vond niets.

Hij sprong op, rende naar de woonkamer en liet zijn partner dood achter op de vloer van de hal. Het ging nu alleen nog maar om overleven.

Alle *safehouses* van de Carlton Group waren op dezelfde manier ingericht. Hij rende naar de twee slaapbanken, trok de kussens van de eerste, maar liet de bank voor wat die was toen hij zag dat er een bed tevoorschijn schoof. Dan moest de overlevingskit onder de andere liggen.

Overlevingskits bevatten het beste wat je op spionagegebied kon krijgen. Hoewel ze soms afgestemd waren op speciale opdrachten, bevatten ze over het algemeen alles wat een undercoveragent in het buitenland nodig

had maar wat lastig te krijgen was: contant geld, af luistervrije simkaarten en mobiele telefoons, gereedschap om sloten open te maken, een kleine traumakit, volgapparatuur, wegwerphandboeien, een stroomstootwapen, *foggers* met pepperspray, een zakmes, een multitool, een infrarode en laserstroboscooplamp, een niet te groot vuurwapen, een geluiddemper, volle magazijnen en extra munitie, en nog een handjevol andere voorwerpen.

Harvath haalde de kussens van de andere bank en trok het paneel eronder weg, waardoor een langwerpige metalen kist zichtbaar werd. Hij tikte de code in, een groen lampje ging branden en het elektronische slot van de kist klikte open.

Toen hij het deksel opengooide, hoefde hij de laarzen van de schutters buiten in de gang niet te horen om te weten dat hij niet veel tijd meer had. Afgaand op de geluiddempers op de wapens en het feit dat ze het strikt geheimgehouden safehouse hadden kunnen vinden, wist hij zeker dat hij met professionals te maken had.

Daar kwam bij dat hij zich niet in een of ander Parijs getto bevond waar het geluid van schoten en geweld genegeerd werden. Zelfs wapens met geluiddempers maakten een heel specifiek en duidelijk hoorbaar geluid. Waarschijnlijk hadden de burens de politie al gebeld. De schutters stonden onder druk om de klus af te maken en het gebouw te verlaten. Harvath moest snel werken.

Zijn hart pompte wild en de adrenaline spoot door zijn aderen. Hij greep een Glock 21, een .45-kaliberpistool, en draaide de demper op de schroefdraad van de loop. Hij laadde het wapen door, stopte twee extra magazijnen in zijn zak en greep een paar *foggers* mee.

De enige plek in huis waar licht brandde, was de woonkamer, en hij deed het snel uit. Hij moest hier elk voordeeltje benutten.

Hij gluurde de donkere hal in en zag Rileys lichaam nog op precies dezelfde plaats liggen als waar ze was gevallen. Hij sloeg met de bovenkant van de *fogger* tegen zijn dijbeen en gooide hem de hal in.

Nadat het ding de grond had geraakt, begon hij hard te sissen en verspreidde een aerosolwolk met pepperspray, en daarna rolde hij nog een paar centimeter door. Het zou een professionele schutter er niet van weerhouden de flat binnen te gaan, maar hij zou dit waarschijnlijk niet verwachten. Iedereen die erop getraind was om een huis binnen te dringen, verwachtte meubels en andere obstakels, plus het bewapende doelwit dat hem op stond te wachten, maar een wolk pepperspray was een onverwachte verrassing, en daarom had Harvath die ook ingezet.

Echte professionals zouden tijdens hun training al hebben leren omgaan met pepperspray, al bleef het heel vervelend als je slijmvliezen zo sterk ge-

irriteerd raakten, je ogen begonnen te tranen en het speeksel uit je mond liep. Je longen voelden aan alsof je ontelbare naalden had ingeademd. Daar kwam nog bij dat je ogen verschrikkelijk brandden en je zicht gehinderd werd, en daar rekende Harvath op. Nu kon hij zich op de achterdeur richten.

Er was geen enkel safehouse met maar één weg naar buiten. Er waren altijd minstens twee in- en uitgangen. Het feit dat de schutters niet alleen de flat hadden gelokaliseerd, maar met schieten hadden gewacht totdat hij was verschenen, maakte duidelijk dat ze toegang hadden tot veel te veel informatie en dat ze hun huiswerk hadden gedaan. Ze wisten precies waar alle in- en uitgangen zaten, waardoor hij een belangrijk nadeel had.

Hij was nooit eerder in dit safehouse geweest, hoewel hij in Parijs wel soortgelijke flats had bezocht. In deze oudere gebouwen was er vaak een dienstingang in de keuken.

Als deze flat zo'n ingang had, zou daar zeker iemand staan. Waarschijnlijk verzamelde zich daar op hetzelfde moment een ander team, klaar om naar binnen te stormen. Harvath verspilde geen tijd om daarachter te komen.

Hij ging de keuken in, bleef stilstaan en luisterde terwijl zijn blik de ruimte verkende. Door een stel verweerde tuindeuren scheen zacht licht naar binnen. Precies zoals hij had verwacht, diende een deur aan de andere kant als uitgang.

Harvath haalde langzamer adem en pakte zijn wapen steviger vast. Hij hoorde niets aan de andere kant van de deur, maar dat was ook niet nodig. Hij kon hen voelen. Hij was op en top een roofdier, hij stond boven aan de voedselketen. Men jaagde niet op hem, hij was de jager, hij jaagde op hén. De man of vrouw die besloten had dat er een kruisje op zijn rug moest komen te staan, had een vreselijke vergissing begaan.

Hij kroop naar links, deed het kastje onder de gootsteen open en rommelde door de spullen totdat hij had gevonden waarnaar hij op zoek was. Hij deed de dop van de fles afwasmiddel, kroop naar de deur en goot het uit over de keukenvloer.

Hoewel de pepperspray zich als een dikke wolk in de hal had verspreid, kon Harvath hem ook in de keuken ruiken. Zijn ogen traanden nog niet, maar dat zou niet lang meer duren.

Hij ademde nog een keer diep in en hield zijn wapen in de aanslag terwijl hij overmand werd door een ijzige kalmte. Het kon nu elk ogenblik gebeuren.

Vijf tellen later hoorde hij buiten de flat een duidelijke, doffe klik toen de automatische tijd klok de lichten uitschakelde.

'Eenentwintig, tweeëntwintig,' telde hij in zichzelf.

Vlak voordat hij bij vijftientig was, werd de aanval ingezet, en werd zowel de voor- als de achterdeur precies tegelijk ingetrapt.